

(Priloga Vrtnu.)

Št. 2. Ljubljana, dné 1. februvarja 1902. X. tečaj.

Na pustni dan.

Deca draga skupaj zdaj
Pa denimo knjige v kraj.
Pusta dajmo poslaviti,
Malo se poveseliti.

Kučmo dem jaz na glavó
In prediva za brádó,
Krasno — ni res? — se poda mi, —
To junaček sem med vami!

Slušaj, Milka, kaj velim:
Da vam brke naredim,
Da vam vsem namažem lica,
Brž po oglja, oj sestrice!

Pasja dlaka, mi smo mi,
Da junakov tacih ni.
Pa nikar se ne mudimo,
Le brž v kolo se vstopimo.

Preveč bili smo glasni,
Z metlo mati so prišli.

Fr.

Cvetice iz rajskega vrta.

1. Ponižnost.

gipčanski kralj Sesostris je premagal mnogo sosednjih ljudstev in vjel celo njih vladarje. Z vjetimi kralji je ravnal kakor s sužnji. V svojem napuhu in grozovitosti jih je med drugim ukazal upreči v svoj voz. Ko so nekega dne ti nesrečneži peljali kraljev voz, se eden izmed njih ozre nazaj in gleda neprestano na kolesa. Ko ga Sesostris vpraša, kaj s tolikim zanimanjem ogleduje, pravi: „To opazujem, da so prečke pri kolesih nekaj časa na vrhu, potem pa zopet spodaj.“ Kralj Sesostris je takoj spoznal, kaj misli vjetnik. Zavedel se je, da prav lahko tudi njega zapusti bojna sreča in da se mu utegne gosditi prav tako, kakor on dela z nesrečnimi kralji. Zato je ukazal kralje izpreči in onemu, ki mu je povedal resnico, je dal tudi prostost.

Tudi poganski kralj je spoznal, da to ni njegova zasluga, če je imeniten in slaven. Kristijan pa ve, da je vse, kar ima dobrega na duši in telesu, dar božje ljubezni in dobrotljivosti. Če to pripozna in je hvaležen Bogu za vse dobro, je to začetek ponižnosti. Če pa kristijan pripozna tudi svojo lastno slabost in grešnost, je v resnici ponižen. Abraham je pokazal svojo ponižnost, ko je rekel: „Akoravno sem prah in pepel, bom govoril s svojim Gospodom.“ Apostol Peter je pokazal ponižnost z besedami, ki jih je rekel Jezusu: „Gospod, pojdi od mene, ker jaz sem grešen človek!“ — Kakor v vseh čednostih, nam je tudi v ponižnosti Marija najlepši zgled. Ko jo je angel pozdravil kot mater Jezusa, Sinu božjega, se je takoj ponižala in rekla: „Dekla Gospodova sem.“ Ko je šla štirideseti dan po rojstvu Jezusovem v tempel, je popolnoma prikrila svojo svetost. Klečé je prosila duhovnika, naj moli za njo. Najčistejša, najsvetejša izmed vseh stvari se tolikanj poniža, kakor da bi potrebovala z drugimi vred očiščevanja. V „zgodbah sv. pisma“ se učiš, da je bila Marija takrat pri Jezusu, kadar so ga zaničevali, pri njegovem trpljenju in na gori

Kalvariji, ko je umiral. Ko so pa njenega božjega Sina slavili, ko so ga slovesno sprejeli ob prihodu v Jeruzalem, ali ko se je spremenil na gori Tabor, takrat ni bila navzoča.

Pa morda se ti zdé, ljubi otrok, vsi ti zgledi taki, da jih ne moreš posnemati. Pa poslušaj, kako so jih znali posnemati bogoljubni otroci! Bral sem o nekembogatem dobrem dečku, ki se je na ulici posmehoval starčku, ki je prosil miloščine. Tovariš dečkov pa ga opomni, da ne sme tako ravnati, češ, ali ne veš, kaj smo se učili pri nauki o četrti božji zapovedi. Bogati deček tovarišu ni zameril teh besedi, zavedel se je tudi, da je v svojem napuhu zaničeval reveža. Precej je stopil k njemu, prosit ga odpuščanja in mu dal miloščino in je celo pri drugih za starčka prosil miloščine.

Zaradi bogastva starišev, lepe obleke, dobre glave se pač ne smeš nikdar povzdigovati. Bog ti je dal to, Bog ti pa tudi lahko vzame. Če te drugi hvalijo, vedi, da te hvalijo zaradi darov, ki ti jih je Bog dal. Ti pa misli na svoje napake, spominjaj se, kolikokrat razžališ svojega dobrega Boga. Ne govori vedno o sebi, pripoveduj rad, kar so storili drugi dobrega. Ne zaničuj nikogar, ampak bodi z vsakim prijazen.

Da se ti še bolj priljubi ponižnost, misli večkrat na Jezusa. Nobene čednosti naš božji Učenik ni tako jasno učil s svojim zgledom, kakor ravno ponižnost. Ali ni to največji dokaz ponižnosti, da je bil tako reven in ubog ob svojem rojstvu? Ko bi bil hotel, bi bili prišli angeli in mu napravili dragoceno palačo, zlato zibelko in svilnato pošteljico. — Ker je bil resnični Bog, vseveden in vsemogočen, bi bil lahko že v mladeniški dobi učil in čudeže delal. Vendar do svojega tridesetega leta ni storil nobenega čudeža, svoje nebeške modrosti ni pokazal, tako da Nazarenčani pozneje kar umeti niso mogli, odkod ima modrost. — Tako je ravnal Zveličar in tudi nam vsem naročil, da ga posnemajmo, rekoč: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen.“

Izpolnuj te besede Zveličarjeve, ljubi otrok, in boš duhovna vijolica, ki jo vse čisla in ljubi in ki druge razveseljuje z vonjavo svoje čednosti.

Na Svečnico.

S pominjam se še živo, kako vesel sem nekdanj obhajal Svečnico kot nedolžen otrok v družbi babice, bratcev in sestic. Ker je bila v tem času navadno huda zima, nismo mogli iti v cerkev, ki je bila oddaljena dobro uro hodá od domače vasice. Zato smo ta praznik tem prisrčneje praznovali doma. Čujte, povem vam.

Skrbna babica je kupila že prej voščeni zvitek, katerega je na ta dan razrezala v manjše kosce. Te je postavila v podobi križa na stolec, in ko se je približala ura, ob kateri se je pričela v župni cerkvi sv. maša, zbrali smo se vsi okrog nje, prižgali svečke, molili sv. rožni venec, nato pa nam je babica pripovedovala kaj poučnega, bodisi iz življenja svetnikov, o pomenu praznikov, ali kaj družega. Na svečnico pa nam je pripovedovala tole:

Glejte, dragi otroci, te lepe svečice, ki sijejo kot na nebu svitle zvezdice, vam goré v veliko veselje, a tudi zame imajo svoj pomen, seve precej drugačen. Gotovo še niste nikoli pomislili, kako važna je sveča v človeškem življenju in ob kako raznih prilikah nam rabi. Hočem vam to razložiti. Pazno me poslušajte.

Kmalu, ko ste zagledali luč sveta, nesla sta vas boter in botra h krstu, kjer vas je mašnik očistil z vodo izvirnega greha ter vas sprejel med služabnike Jezusove. Podal vam je tedaj belo oblačilce in — mesto vam — vašemu botru voščeno svečo z besedami: „Vzemi to gorečo svečo in brezmadežen varuj svoj sv. krst, da mu moreš iti naproti, kadar Gospod pride na ženitnino, z vsemi svetniki v nebeškem domu, in prejmeš večno življenje ter živiš na vekov veke“.

Goreča sveča naj bi vas spominjala, da ste ondaj postali udje družbe Jezusove, ki je prižgal narodom najdražjo luč — luč svete vere.

Sveča naj bi vas pa tudi v poznejšem življenju spominjala čistega in nedolžnega srca, kakoršno ste

imeli pri krstu, in táko naj bi ohranili vse življenje. Saj pravi pesem :

Krstna nam sveča najboljše gori
Če smo nedolžni, kot angel lepi.

Ko ste odrastli, rabili ste svečo še ob raznih prilikah. Morda se še spominjate, kako veličastno se vam je zdelo tedaj, ko ste prvič stopili s svojimi starši ali kom drugim v prostorno svetišče Gospodovo — v cerkev. Mari ni bil res krasen pogled, ko se je vse svetilo in lesketalo v žarkih ravnih sveč, ki so gorele na visokih svečnikih in lestencih. Na altarju, kjer je daroval mašnik presveto daritev, jih je gorelo na gosto vrsto. Saj ste gotovo že čuli, da se niti maševati ne sme, ako ne gorita na altarju najmanj dve voščeni sveči. Sveče imajo namen, da nam kažejo preimenitnost sv. daritve, ki se daruje na altarju. Spominjajo pa nas sveče tudi na one žalostne čase, ko so se morali verniki skrivati po katakombah, t. j. podzemeljskih rôvih, in tam udeleževati se presvete daritve. Pri tem pa so si morali temne prostore seveda razsvitljevati. O da bi tudi naša srca gorela svete ljubezni do Jezusa Kristusa, kakor sveče na altarju!

Pozneje bodete držali, dragi vnučki, belo svečo onega srečnega dne, ko se bode približal k vam v podobi kruha Kralj nebes in zemlje, ko bodete prvič pristopili k sv. obhajilu. Oj, kdaj je že zame minil ta dan, a vedno ga imam še v živem spominu in po pravici ga smem imenovati najlepši dan svojega življenja. Tudi ob tej priliki naš spominja sveča sv. vere, s katero smo se zaupno bližali mizi Gospodovi. O da bi živo vero ohranili vse življenje!

Ko se je približal veseli mesec majnik, saj veste, kako je bilo tedaj vse v cvetju, ste prižgali pred Marijino sliko lepih svečic, okinčali njeno podobo s cveticami in opravljali veselo majnikovo pobožnost. Kako veselje ste imeli o Božiču, ko ste postavili v kót jaslice in pred njimi prižgali drobne svečke. Niso bili mari to veseli trenotki?

A sveča nam gori tudi ob drugih, bolj resnih dogodkih. Pogosto se primerja človeško življenje s svečo. In po pravici. Kakor se prižgana — vedno

zmanjšuje in slednjič ugasne, tako živi tudi človek — prej ali slej premine — za ta svet. Če bolnik leži na smrtni postelji in se že duša poslavlja od telesa, dajo mu v roko gorečo svečo — mrtvaško svečo. Kakor mu je ta svetila ob krstu, tako naj mu sveti tudi sedaj po dokončanem zemskem življenju in ž njim vred ugasne. Ona kaže na živo vero, katero je človek čuval v življenju, in pomeni večno življenje, katero se mu odpira. Ko položé mrliča na mrliški oder, nažgó mu zopet sveč ob strani. Kako lep je pogled na nedolžno dete, ki leži med cveticami in gorečimi svečami! Zdi se, da se njegov obra zsmehlja in da se dušica že igra s krilati v nebesih. Ko nesó mrliča na pokopališče, svetijo mu na zadnjem potu s svečami. Ko ga zagrebejo v zemljo, postavijo mu na grob sveč, jih prižgó in molijo za vernih mrtvih dušni blagor. In če na vernih duš dan prihajajo stariši ali sorodniki na grobove, ovenčajo gomile s cveticami, zopet prižgó sveč in se spominjajo dragih rajnikih v molitvah.

Kedar tedaj vidite, dragi otroci, sveče goreti, bodisi pri sv. maši ali kje drugje, spomnite se, da vam bo nekoč gorela sveča tudi ob smrtni uri. Prosite vedno, zlasti pa še danes na Svečnico, Mamko božjo Marijo, naj bi vam stala v tisti uri na strani in vas podpirala v smrtnem boju.

Tako je babica končala, — med tem pa so tudi svečice dogorele, a v naših srcih je še plamteč ostal spomin na drobne svečice in ljubo babico. Naj ji sveti večna luč!

Fr. Zdravko.

Gozdna kapela.

V dneh jesenskih osamela
Moja ljubljena kapela,
Aj kdo vencev zdaj ti spleta,
Ko narava nima cveta?

Nihče, nihče . . . Le drevesa
Vela sipljejo peresa,
Z vejami v pozdrav mi kima
Drugarica — mrzla zima.

Posavska.

Naš kamnosek.

(Selko.)

Stari Mejač je preskrboval s kamnoseškimi deli celo okolico. Če je kje pokosila kruta smrt svojo žrtev in so hoteli postaviti sorodniki umrlemu skromen spomenik, zatekli so se k Mejaču. Ta jim je izklesal iz črnega ali belega kamna, kakor so hoteli, spomenik in vklesal notri z zlatimi črkami ime pokojnega. Doli pod imenom je udolbel tudi kake lepe stihe. Če je hotel imeti kdo nov kamenit prag, ali korito iz kamna, Mejač mu je preskrbel vse to v kratkem času za mal denar.

Najrajši pa je delal vedno nagrobne spomenike. Sam s seboj je bil zadovoljen, ko je stopal na pokopališče, da postavi novi spomenik na grob. Z veseljem je pogledal okrog po božji njivi, kjer je stal kak kamen. Skoro vsakega je bil on ugladil in postavil na grob. Vsakemu rajnemu je uklesal še malo voščilce v spomin. Temu je želel, naj bi mu svetila večna luč, onemu, naj sladko spava, tretjemu je zaklical: na svidenje, tam od onega znanca se je ločil s tolažilom: da zopet vid'no v raju večnem se. Ko je končal svoje opravilo, pohitel je nekoliko tja v kot pokopališča. Star grob je obiskaval tamkaj. Nanj je pokleknil, snel pokrivalo, sklenil roki in pregibal ustnice v molitvi. Nebeški vladar pa je zrl z veseljem na dobrega sina, ki se je tolikrat *spominjal svoje ljubljene matere z molitvijo*. Ko je odmolil, stopil je k kamnu in pogledal, stoji li še trdno, ga ni li omajal zadnji vihar, ni li razpokal v zadnjem mrazu. Vse to je pregledal s skrbnim in vajenim očesom. Nato se je prepričal, ali so črke še vse lepo zlate; če niso bile, zmajal je nekolikokrat z glavo in sklenil, da jih kmalu prenovi. No in ko je pregledaval črke, prišel je do napisa, ki je bil udolben na materinem spomeniku. Slovesno je prebral:

Ljuba mati, sladko spite,
Tam pri Bogu nas ne pozabite,
Nas v dolini solz ste zapustili,
Ko ste v boljši svet se preselili.

Te vrstice je prebral, znal jih je sicer iz glave, saj jih je že čital tolikrat, ali mnogo lepše so se mu zdele, če jih je bral. Nato je posegel z desnico proti očem, menda se je prikazala i sivemu starčku svetla solza v očeh ob spominu na ljubo mater, ter pogledal skrbno okrog, ga li ne opazuje kako radovedno oko. E, ta kamnita plošča, te črke na nji, in ono srce, ki je strohnelo v ti gomili, to je bilo najdražje, kar je imel stari Mejač na tem svetu.

Počasi se je napotil doli v vas v svojo delavnico. Med potjo je premišljal — premišljal o svoji mladosti, mislil na dragoceno materino srce, mislil na kamnito ploščo, na zlate črke. Prišedši v svojo delavnico se je vsedel in klesal, klesal enakomerno. Pri tem je bil zamišljen, da ni opazil vaških otročajev, ki so prihajali vedno bliže, da bi dobili kak lep oglajen kamenček, ki bi ga porabili pri svojih igrah. Mejač sicer ni pustil otrok blizu. Vedno je upil: „Otroci, strani, da vam ne prileti kak kamen v oko! Strani!“ V takih slučajih pa je bil slep in gluha. Prav za njim je stala otročad, toda on je ni zapazil. Zatopljen je bil v svoje misli.

Čisto mlad je bil še, ko so mu odnesli mamico na pokopališče in jo položili k večnemu počitku. Kako je jokal on, kako so jokali njegovi bratci. Da, celo oče so jokali, drugače ni videl solze v njih očesu, tedaj pa so jokali, da bi se morali kamnu smiliti.

V šolo je hodil tedaj v drug razred. Šola je bila blizu pokopališča. Ko se je končal pouk, pa je stekel nekoliko na materin grobi, odložil knjige, sklenil ročici in molil tako goreče, kakor more moliti le nedolžno ljubeče srce. — Kmalu nato je prišel kamnosek Jernej tam nekje od Ljubljane in se nastanil v teh prostorih, kjer gospodari zdaj on. Oče so naročili pri njem spomenik za materin grob.

Ko je prišel nekega dne iz šole, ga je zapazil že na gomili. Kako se mu je dopadel! Strmeč ga je občudoval. Boječe ga je potipal. Kako je bil gladek! In te zlate črke, kar vedno bi jih bil gledal. Zbral je vso svojo učenost in začel čitati. Najbolj so mu ugajale one vrstice, ki so bile napisane v obliki pesmice:

Ljuba mati, sladko spite!

Zopet in zopet je bral.

Ko je bil drugič v šoli, je komaj čakal, da bi mogel pohiteti zopet na grob k mami, da bi občudoval lepi spomenik. Ko je zvedel, da zna kamnosek Jernej tako lepo ugladiti kamen, da zna napisati tako lepe črke, ga je začel spoštovati še bolj kot gospoda učitelja. Imel ga je za silno učenega. Kje od daleč je stal in opazoval, kako je klesal Jernej kamen, kako je nastavljal dleto in tolkel z železnim betom. V srcu pa mu je vstajalo hrepenenje, da bi znal i on napisati tako lepe zlate črke, da bi mogel i on tako lepo ogladiti kamen.

Nekega dne je odšel Jernej doli v prodajalno, da si kupi tobaka. Tedaj se mali deček ni mogel vzdržati, češ: saj ga ne bo kmalu nazaj, je stekel k kamnu, ki ga je Jernej ravno prei klesal, vzal dleto in bet in začel obdelovati veliko skalo. Težak je bil bet, a deček majhen, nič kaj hitro ni šlo izpod rok. Toda odnehal ni. Pogumno je vihtel težko orodje, dokler ni zaslišal za seboj Jernejevih besed: „Kaj, dečko, malo pretežko je še to zate, ali ne?“

Zbežal bi bil rad, toda Jernej mu je zaprl pot. „No dečko, povej, čegav si.“

Temu je šlo že skoraj na jok, komaj je povedal, da je Mejačev doli iz vasi.

„Ali se ti dopade pri meni? Bi bil rad tudi ti kamnosek?“

Dečku so se zasvetile oči, z veseljem je prikimal. To so izvedeli tudi oče. Vedeli so, da je dobro, če se deček kaj nauči, kajti kar zna, mu ne vzame ne tat ne brat. Vprašali so ga torej, če ne bi hotel iti nekoliko k kamnoseku Jernejcu, da se priučí kamnoseštva. Kdo je bil bolj vesel kot on. Kmalu je bil že za vajenca pri kamnoseku.

Počasi so tekla leta, toda polagoma se je povspel do pomagacha, in ko je vzela huda zima starega Jernejca, bil je Mejač mojster. In kot tak je bil pogosto gori na pokopališču pri cerkvi sv. Mihaela. Temu in onemu faranu je postavil spomenik, dosti lepih je bil že izklesal. Najbolj pa mu je ugajal vedno oni kamen, ki je dičil materin grob. Tega je obiskaval pogosto.

Tu je klečal rad. In dobro mu je delo, ko je molil na materini gomili, tako mu je bilo lahko pri srcu! In če so se črke polagoma izbrisale, prenovil jih je zopet. Ko so se bliščale v jutranjem solncu, opazoval jih je z istim veseljem, s katerim jih je gledal kot deček.

Tako-le je premišljeval Mejač in klesal enakomerno dalje. Tupatam si je obrisal pot, ki mu je silil na utrujeno čelo, in pogledal na stolpno uro, bo li kmalu zvonilo poldne, da bode pristavil k angelskemu češčenju še en očenaš za večni pokoj rajne matere...

Doma biti — najboljše.

Jelen jazbeca obišče,
Ker je tičal le doma,
Pa nevoljen ga pokara,
Da ogiblje se sveta.

„Misliš, da sem res neumen“,
Jazbec mu odgovori,
„Da v nevarnost bodem hodil,
Med prekanjene ljudi.“

„Raje bivam tukaj v luknji,
Kjer me nihče ne dobó;
Če pa zapustim jazbino,
Vem, da izgubim glavó.“

Boleslav.

Ujeta ptica.

Ujeli so me ptičico,
Zaprli so me v kletko to;
Pojemam reva zapuščena,
Oj zapuščena, osamljena . . .
Odkar so tu zaprli me,
Utihnil spev mi v grli je;
Hoteli so, da pela bi,
Jim pesmi gostolela bi:
Kako pa reva pela bom,
Če kletka tesna moj je dom?
Prostost mi dajte, vi ljudje,
Odprite vratca kletke te —
Da prosta zopet v gaj zletim,
Da ptica prosta gostolim . . .

A. P.

Ljubimo ptičke.

ajvečje veselje Čebelove Anice so bili nedolžni ptički. Kako tudi ne? Saj je bila sama ljubezniva, vesela in živahna kakor ptiček na vejici. Bolj je ljubila te nežne živalice kot vse igrače, bolj kot poskočne jagenjčke, tudi bolj kot — šolske knjige.

Ko je pomladnega jutra začula veselo čivkanje in žgolenje ščinkovcev, senic, brlezov in še mnogo drugih krilatih pevcov, hitela je na vrt ter se z njimi radovala in pogovarjala. Gledala jih je, kako marljivo znašajo in pletejo gnezdeca, kako že nekateri pitajo lačne mladičke, ki vedno in vedno odpirajo kljunčke ter prosijo živeža. Ob takih prilikah je tudi Anica zapela veselo pesem, ki se je spajala z glasnim čvrčanjem in žgolenjem ptičev, in lahne pomladanske sapice so jo nesle mimo opojno duhtečega pomladnega cvetja kvišku, kvišku v slavo in hvalo večnemu Očetu.

Žvrgoleči zbor se je iskreno zahvaljeval mali deklici, ker ga je tako skrbno varovala po zimi gladu. Na to pa je mislila Anica že v jeseni. Napravila in posušila je bučnega semena, katero tako radi kljujejo samozavestni brlezi. Napravila je konopelnega zrnja, ki tako ugaja malim senicam; poleg tega si je po zimi izprosila od matere tudi malo ajde, ki jo tako spretno luščijo ščinkovci. Koliko skrbi in posla je imela Anica s ptiči, ko je pritisnila huda zima!

Vsako jutro je potresla na hišna okna različnega živeža za svoje ljubčke. Na vrtu je na deblo hruške položila deščico, ter tudi nanjo nasula drobtinic ali kaj drugega za bolj boječe ptičke, ki si ne upajo prifrčati na okno po hrane.

Treba je bilo potem paziti na potuhnjenega muca, da se ni neopažen splazil v bližini na prežo. Če je poredni brlez na oknu preveč svojevoljno izbiral le boljše bučne pečke, mu je bilo treba zažugati ali celo potrkati na okno in ga opomniti, da je skromnost tudi pri ptičih lepa čednost.

Ni čuda torej, da so krilati pevci spomladi najlepše prepevali na Aničinem vrtu in ji tako povračevali otroško skrb in ljubezen. Toda še na drug način je pokazala Anica svojo naklonjenost do ptičk. Le poslušajte!

Pri sosedovih so imeli pastirja Karola. Neusmiljen, hudoben deček je bil to, da malo takih. Koliko bi vedela o tem povedati živina, ki je bila njemu izročena na milost in nemilost! Koliko silnih udarcev je često pretrpela od svojega razsrjenega čuvaja. Tudi gledé ptičk je bil Karol čisto drugačnega mnenja kot Anica. Pozimi jih je lovil, pristrigel jim peroti, ter jih zaprl med okna. Res jim je dal včasih tudi kaj jesti, kaj, no v tem ni bil izbirčen. Ubogi jetniki so klaverno povešali glavice in zrlji skozi okno venkaj, kjer je bilo sicer mraz, a kjer vlada zlata svoboda, največji zaklad ljubih pevcev. — Nekaj časa jih je imel Karol zaprte, ko se jih je naveličal, jih je dal z nekim peklenskim veseljem — mačku, ter šel loviti drugih.

O tem groznem početju je kmalu zvedela tudi Anica. Hitela je k sosedovim, in res, Karol je imel v oknu dva ščinkovca. Anica je dobro vedela, kaka usoda ju kmalu čaka, to jo je v srce zbolelo. Začela je s solzami v očeh prositi Karola, naj ji izpusti, naj ne muči tako grozovito živalic, ki mu nista storili nikdar nič hudega, ampak ga vedno razveseljevali s svojim milodonečim petjem. Zaman! Hudobni Karol se je začel norčevati in še nalašč zamahnil s klobukom proti oknu, da sta ptička prestrašeno čivkajoč zafrfotala med okni. Anica je odšla žalostna domov. Dolgo časa je ugibala, kako bi rešila ptička iz hude ječe. Slednjič ji šine dobra misel v glavo.

Gospod katehet so pripovedovali v šoli o družbi svetega detinstva, ki odkupuje uboge zamorčke iz sužnosti. Zakaj ne bi tudi Anica odkupila ptičk in jim podelila lepe prostosti? Hitro steče v skrinjo, kjer je imela v mali škatljici nekaj desetic, darilo dobre tete.

Nekaj krajcarjev stisne v roko in veselega obraza hiti k sosedu. Karol je med tem ujel še senico in jo pustil med okni.

„Ali prodaš ptičke?“ ga nagovori vstopivša Anica. Karol jo malo neverjetno pogleda in pravi: „Seveda

jih prodam, če jih le kupiš. Čemu pa ti bodo? Gotovo imaš že kletko pripravljeno zanje, ne res? Včeraj pa si hotela mene pregovoriti, naj jih izpustim.“ Anica ne utegne odgovarjati na stavljeno vprašanje, ter brž vpraša za ceno.

„No, senico ti dam za en krajcar, ščinkovca, ki ga je težje ujeti, pa po dva krajcarja. Ali boš vzela oba?“

„Seveda“, odvrne Anica in našteje zahtevano svoto. Karol polovi ptičke, Anica jih dene v predpasnik in odhiti domov. Nese jih tja na vrt, razprostre predpasnik in trije krilati pevci so zleteli v visoko ozračje. Težko bi opisal sedaj Aničino veselje. Ko je rešeni ščinkovec zapel na bližnjem drevesu svoj čin, čin, čin, je Anica poskočila od veselja, tlesnila z rokami in odhitela v hišo. Preštela je še jedenkrat svoj denar, in zračunala, koliko jetnikov bo še rešila na ta način.

Sklenila je skrbno shraniti vsak krajcar in tudi sladkorja ne več kupiti, da bo imela le za ptičke.

Čitateljčki! Posnemajte Anico!

Fr.

Dobro jutro.

Andantino.

p

P. Angelik Hribar.

1. Do-bro ju-tro, ma - mi - ca,
2. Do-bro ju-tro, a - tek moj,

f *p*

1. Dan že sme-je se, Po-stelj-ca je
2. K te-bi že hi - tim, Da v pozdrav po-

f

1. ja - mi - ca, Ven iz-kop-lji me!
2. ljub ti svoj Pr - vi po-de - lim.

p *f*

1. Po-stelj-ca je ja-mi-ca, Ven izkoplji me!
2. Da v pozdrav po-ljub ti svoj Pr-vi podelim.

3. Dobro jutro, lepi svet,
Tebe sem vesel,
[: Zdrav in srečen zrem te spet,
Rad bi te objel. :]

4. A prevelik si, in vem,
Da ti ni do mé,
[: Toda poklekniti smem
Vendar vrhu té. :]
5. Dobro jutro, ljubi Bog,
Da te ljubim, znaš,
[: Mamki, očki, vsem okrog
Dobro jutro daš! :]

(Angelček l. 1896, št. 3.)

Rešitev rebusa:

Lena žena ne zna nič.

Prav so rešili: Jezovšek Miha na Vranskem; Glušič Rozika, učenka IV. razr. v Celju.

Odonetka zastavice št. 1.

Zagreb — pogreb.

Prav so uganili: Crobath Fr., dijak v Kranju; Kremžar Ivan, dijak v Ljubljani; Vrabl Konrad, učenec VI. razreda v Središču; Veltavski Bernard in Mak Valentin, učenca v Celju; Božič Hubert, Bratina Val., Turk Edv., Vidmar Tomo in Vončina Fr., učenci V. razr. v Idriji; Kač Elizabeta, učenka VI. razr. pri č. šolskih sestrah v Celju; Nerat Barbka in Stropnik Micika, učenki v Celju; Trafenik Nežika pri Sv. Florijanu ob Boču; Graifland Karla, učenka v Novem mestu; Debenjak Marica, učenka v Materiji; Bregar Vladimír, učenec II. razr. v Kranjski gori.

Oboje prav rešili: Lajčehar Nežka, učenka na Prevaljah (Kor.); Pogačnik Joško in Branko v Kranju; Japelj Prostoslav, Mazi Vilko, Širaj Jakob, Zobec Janez in Erjavc Radivoj, dijaki v Ljubljani; Kogovšek Jakob v Dravljah; Jezovšek Vladimir, učenec V. razr. na Vranskem; Kilar Rihard, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Svetina Tonček, Stanko in Franci, učenci v Pliberku; Zacherl Minka, učenka v Ljutomeru; Kramar Fr., učenec III. razr. na Igu; Jelenc M., Čop Ana, Oblščak M., Muhvič, Jankovič P., Stanonik, Dolenc Avg., Jalen Iv., Kovačič K., Šlibar J., Hrovat A., Dietrich M., Martinčič A., Pezdlič M., učenke v uršulinskem samostanu v Škofji Loki.

Priporočilo.

P. Angelik Hribar: *Mladinski glas*. I. *Mladinske pesmi Jos. Stritarja* (s slikami), 24 h. — II. *Pesmi svete in cerkvene*, 40 h. — Tako se zove zbirka pesmi z napevi, ki jih je prinašal „Angelček“ v prejšnjih letnikih. Ker jih je c. kr. učno ministerstvo potrdilo za uporabo v šolah, jih tudi uredništvo prav toplo priporoča.

Pozor! Po pomoti je ostala v prvi številki letošnjega „Angelčka“ letnica 1901. Naj se blagovoli popraviti, da ne bo ob koncu pomisleka pri vezavi, ko bi kdo prezrl, da je *X. tečaj*.